

Samostalna izložba Ljuštore Josipe Štefanec u Gradskom muzeju Nova Gradiška . (9.-30.11.2021.)

U formiranju Josipinog umjetničkog izraza, tekstil zauzima značajno mjesto. To je materijal koji i nije toliko zastupljen u kiparstvu, pogotovo promatramo li kiparstvo u njegovom tradicionalnom, arhaičnom, shvaćanju u kome prednjače kamen, bronca, drvo i drugi čvršći i trajniji materijali. Rezanjem platna na trake te njihovim spajanjem šivanjem nastaju forme koje proizlaze iz odjeće. One vizualno u svome detalju prizivaju sličnost oklopa nekih vrsta školjkaša. Odmaknemo li se od detalja i sagledamo li predmet u cjelini, uvidjet ćemo antropomorfne oblike koji svojom dimenzijom nadilaze prosječnu ljudsku veličinu. Ta predimenzioniranost, kao i ukupnost rada u svojoj otvorenosti, kako u doslovnom tako i u simboličkom smislu, uistinu mnogo govori i potiče različite interpretacije.

Sam naziv „Ljuštore“ u sebi nosi značenja nečega iskorištenog i napuštenog, nečega što je odbačeno, potrošeno. Promatramo li rad prvenstveno kroz gore spomenuta značenja, tada nije teško zapitati se gdje je i zbog čega nestao ispražnjeni sadržaj. Govori li umjetnica kroz izloženi rad o današnjem društvu koje, ne zaboravimo, čini svaki pojedinac? O onome društvu koje teži veličini, gomili, ispraznom monumentalizmu koji naprosto, zbog spomenute predimenzioniranosti, ne može ostati neprimijećen? Nameće se pitanje ostavlja li ono (društvo) u toj svojoj napuhanosti ikakvo čvrsto uporište koje bi moglo koristiti za nadogradnju naraštajima koji dolaze. Promatranjem ovih lebdećih ljuštura gotovo ništa ne upućuje na čvrstinu kao temelj, zalog za nadogradnju ili takvim razmišljanjima naprosto nema mjesta.

S druge pak strane, ispražnjeno i odbačeno ne treba sagledavati isključivo u negativnom kontekstu. Priroda od svog postanka ukazuje na činjenicu iskorištavanja odbačenoga. Spomenute ljuštore školjkaša često nenametljivo i bez prisile postaju novi dom za neki drugi živi svijet. I naša vrsta, naše društvo polako se budi. Svjedoci smo kako iz ovih ili onih razloga odbačeno na ovaj ili onaj način može ponovno biti (is)korišteno.

Ljuštore na izložbi osim što propituju odnos mase i prostora ovdje možemo promatrati i kao jedan novi pogled na suvremenog, mobilnog čovjeka. Kroz višestoljetna pražnjenja danih nam resursa čini se da smo došli u vrijeme sveopće redukcije – nestašice. U tom kontekstu Josipin rad / kreacije s punim pravom valja razmotriti kao moguće projekcije čovjekova doma u budućnosti.

Pražnjenjem se možda gubi čvrstina, ali ostaje iskustvo procesa punjenja i pražnjenja iz kojeg bi bilo mudro učiti. Ako ne i iz iskustva drugih, a onda barem iz vlastitih iskustava. (M.Pisonić)